

De locis beatis

Περὶ τῶν μακαρίων τόπων

Ταύτας τὰς ἐντολάς ποιοῦντες προπέμψωμεν ἐκεῖ τοὺς καρποὺς αὐτῶν. Ταῦτα, ἀγαπητοί, ὧδε μὲν ἐπιτελοῦνται, ἐκεῖ δὲ προλαμβάνουσιν. Ταῦτα, ἀδελφοί, ὧδε μὲν φαίνονται μικρά, ἐκεῖ δὲ ἐτοιμάζουσι μισθὸν μέγαν καὶ ἀνείκαστον. Ἐκεῖ προλαμβάνει πᾶσα ἐντολή ἐκδεχομένη τὸν ποιήσαντα αὐτήν. Ἐκεῖ ἐντολή καὶ πρᾶξις ἀγαθή, εἴτε μικρὰ εἴτε μεγάλη, ἀπέρχεται, καὶ ἀποτίθεται εἰς τὰ οὐράνια ταμιεῖα, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, οὔτε κλέπται διορύσσουσιν. Ἐκεῖ σπουδάσωμεν προπέμψαι τὴν ἀγαθὴν ἐργασίαν τῶν πράξεων, ἵνα ὅταν ἀπαλλαγῶμεν τούτου τοῦ πολυστενάκτου βίου, θαρροῦντες καὶ χαίροντες ἐκεῖ ἀπέλθωμεν, καὶ προσδοκῶντες τὴν ἐπὶ τῶν νεφελῶν ἀπάντησιν, καὶ ἀξιωθῶμεν εἰσελθεῖν, ὅπου καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι ἐν μεγάλῃ χαρᾷ βασιλεύουσι, 299 παρακαλοῦντες ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Δεσπότην, ὅπως ἀξιωθῶμεν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν χαρὰν τὴν ἀνεκλάλητον, τὴν ἀνείκαστον, τὴν ἀνεκδιήγητον, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι· ὅπου οἱ χοροὶ καὶ τὰ τάγματα τῶν δικαίων. Ἐκεῖ ὁ κόλπος τοῦ Ἀβραάμ ὑποδέχεται τοὺς ὑπομένοντας τὰς θλίψεις, καθὼς καὶ τὸν Λάζαρον. Ἐκεῖ ἀνοίγονται θησαυροὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· ἔνθα ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ μήτηρ τῶν πρωτοτόκων, ὡς νύμφη κεκαλλωπισμένη καὶ ὑποδεχομένη τοὺς ἐργαζομένους τὰς τοῦ Κυρίου ἐντολάς. Ἐκεῖ ἐν τῇ μακαρίᾳ γῆ τῶν πραέων, ὅπου πάντα ἡρέμα καὶ ἀστασίαστα, ὅπου πάντα φωτεινὰ καὶ θεάρεστα, ὅπου οὐδεὶς ὁ ἀδικῶν ἢ ὁ τυραννούμενος, ὅπου οὐκ ἔστι ἀμαρτία καὶ μελάνωσις. Ἐνθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον καὶ χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος· ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος οὐδὲ δάκρυα· ἔνθα οὐκ ἔστι φροντίς οὐδὲ μέριμνα οὔτε κλαυθμὸς. Ὅπου οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ. Ὅπου οὐκ ἔστι Διάβολος, οὐδὲ θάνατος, οὔτε νηστεία, οὔτε λύπη, οὔτε ἔρις, οὔτε ζῆλος, ἀλλ' ὅλα ἐξ ὅλου χαρὰ, εἰρήνη, εὐφροσύνη. Ὅπου τὸ ὕδωρ τῆς ἀναπαύσεως, ὁ τῆς χλόης τόπος, καὶ ἡ τετραχῆ μεριζομένη πηγὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων γεωργουμένη ἄμπελος, εἰς ἐκείνην τὴν μακαρίαν γῆν, τὴν τῶν καλῶν γεννημάτων εὐφορον, τὴν τὸ ξύλον τῆς ζωῆς κομῶσαν, τὴν ταῖς πηγαῖς τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων κατάρρυτον, ἐφ' ἧς ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ βλαστάνει, ἧς γεωργὸν τὸ Πνεῦμα ἀκούομεν. <Ἐνθα> ἡ ἀκήρατος ζωὴ καὶ τὸ ἄρρητον καὶ ἀκατονόμαστον ἀγαθόν. Ἐνθα τὸ ἀνέκφραστον ἐκεῖνο κάλλος. Ὅπου τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ ἡ πηγὴ πάσης τῆς ἀγαθότητος, ἡ ὑπερκειμένη τοῦ παντὸς ἐξουσία, τὸ μόνον ἐράσιμον, τὸ διηνεκὲς ἀγαλλίαμα, ἡ ἀΐδιος εὐφροσύνη, τὸ ἀνέσπερον φῶς, ὁ ἄδυτος ἥλιος. Ἐνθα ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως, περὶ ἧς δεδοξασμένα ἐλαλήθη. Ἐνθα ἡχος τῶν ἐορταζόντων. Ἐνθα οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι. Ἐκεῖ, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, μεγάλα δωρεὰ καὶ ἀνείκαστος χαρὰ ἀνθρωπίνῳ στόματι λαληθῆναι μὴ δυναμένη. Ἐκεῖ μυριάδες Ἀγγέλων, πρωτοτόκων πανηγύρεις, Ἀποστόλων θρόνοι, Προφητῶν προεδρίαί, σκῆπτρα πατριαρχῶν, μαρτύρων στέφανοι, δικαίων ἔπαινοι. Ἐκεῖ ἐν πολλῇ δόξῃ ὑπάρχουσι καὶ πανηγύρει οἱ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν βαδίσαντες, καὶ χορεύουσι 301 μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων οἱ ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς ἐν νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ δάκρυσι κατατήξαντες ἑαυτοὺς, καὶ ὁ πατὴρ τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτὴς τῶν χηρῶν ἀποδέχεται εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς τοὺς ὀρφανούς καὶ τὰς ὄντως χήρας. Ἐκεῖ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ὁ μισθὸς ἀπόκειται καὶ ὁ τόπος ἡτοιμάσται ἀρχιερέων καὶ ἱερέων καὶ διακόνων καὶ ὑποδιακόνων καὶ ἀναγνωστῶν, βασιλέων, ἀρχόντων, στρατιωτῶν, πλουσίων, πενήτων, παρθένων, μιγάδων, δούλων, ἐλευθέρων, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Πάντων

τούτων ἐκεῖ ἀπόκεινται οἱ μισθοὶ καὶ οἱ καρποὶ καὶ αἱ πράξεις. Ἐκαστος ὁ προέπεμψε, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ λόγοι ἡμῶν. Καὶ πάλιν ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ἐκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται. Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει· ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει. Ταῦτα οὖν εἰδότες, σπείρωμεν ὧδε ἔργα δικαιοσύνης, καὶ σπείρωμεν ἐν χερσὶ τῶν πτωχῶν καὶ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἵνα ἐκεῖ θερίσωμεν ζωὴν τὴν αἰῶ 302 νιον. Ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθόν, καὶ προπέμψωμεν ἐκεῖ ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν· ἐλεημοσύνην, συμπάθειαν, ξενοδοχίαν, μετάνοιαν, δάκρυα, νηστείαν, ἀγρυπνίαν, ἐγκράτειαν, προσευχήν, ψαλμωδίαν, τὸ ἀλοιδόρητον, τὸ ἄμαχον, τῶν θλίψεων τὴν ὑπομονήν, χαμοκοιτίαν, παρθενίαν. Τὰ <δὲ> μείζονα πάντων, τὰ τρία ταῦτα· τὸ μὴ μιᾶναι τὴν πίστιν ἐν αἰρέσει, τὸ φιλόπτωχον, καὶ τὸ συγχωρεῖν τοῖς ἀδελφοῖς τὰ παραπτώματα καὶ [τὸ] μὴ ἔχειν ἔχθραν κατὰ τινος. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀδελφοί μου, ποιοῦντες, προπέμψωμεν ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν· ὁ μὲν μίαν ἐντολήν, ὁ δὲ δύο, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ τριάκοντα, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ ἑκατόν. Ὁ οὖν Θεὸς τῶν οἰκτιρμῶν, ὁ δεξάμενος τὰ δύο λεπτὰ τῆς χήρας, δέχεται παρ' ἐκάστου καὶ τὰ πολλὰ καὶ τὰ ὀλίγα, καὶ ἀποδίδωσιν ἐκάστῳ, καθὼς γέγραπται, ὅτι ἕκαστος τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον, μόνον μὴ παντελῶς τις ἄκαρπος εὔρεθῆ.